

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ο Παύλος άγαπούσε πολλά πράγματα που δεν τα είχε γνωρίσει ποτέ του. Μιά άπ' τις άγριες του ήσαν και τα λουλούδια. Και δεν είχε ιδεί ποτέ τον λουλούδι στη μικρή του ζωή, γιατί είχε γεννηθεί τυφλός.

Τα μεγάλα του γλυαιότερά ματία έβλεπαν πάντα άκίνητα κ' έστασιάζα, σαν τα ματία των λευκών άγυαλιμάτων, στο πρόσσωπό του ήσαν πάντα χιμμένη ή λεική γυαλίγη των άρχαίων μαριάρων, και άπό τα χείλη του τα λόγια κυλούσαν άνάφηρα και καθαρά, σαν τον κρυσταλλένου ήχο των απόστρωφον πηγών.

Όταν μιλούσε για τα τραντάφυλλα, ο Παύλος έλεγε πάντα : —Είδαμε τα περιήματα έκατόφυλλα που άνοιξαν σήμερα την αύγη στά πόδια του μαριαρένιου Ναρζίσσου...

Κι' όταν μιλούσε για τα χείνα, έλεγε : —Είδαμε τα χείνα που έφταναν σαν μεθυσμένα να κοιμηθούν σήμερα τό δειλινο έπάνω στο μεταξωτό πέπλο της μαριαρένιας 'Αρτέμιδος...

Κι' όταν μιλούσε για τα νούφαρα, έλεγε : —Είδαμε σήμερα τό μεσημέρι, μέσα στη λεική λαύρα του ήλιου, τα νούφαρα που έκαναν τό λουτρό τους μέσα στά τρανταφυλλένια νερά της λίμνης...

Γιατί ο Παύλος είχε μάθει να βλέπει με τα ματία της Ξανθής του άδερφούλου...

Έβγαιναν κάθε αύγη χειροπατά κ' έτραβούσαν μαριάρια, από πλώσινα περιβόλια, την ώρα που ζεντουσαν τα λουλούδια κ' έλούσαν τα χροματιά τους μπροστά μέσα στην πρωινή αύγη.

Η 'Ανθούλια ήταν φ.λενάδα όλων των λουλουδιών και όταν περιούσαν άνάμεσα άπό τα άνοιχμένα γλαδιά, ή άσπασίες και τό σπάρτα και τό γαστεμά και ή άμυγδαλιές έτίναζαν μια παρδαλίη αστροβοσκομένη βροχούλια στο Ξανθό της κεφάλι.

Και ή 'Ανθούλια, σφιγγοντας τό χέρι του Παύλου, του έπύστανε τους φίλους της έναν-έναν, άπό τα περιήματα έκατόφυλλα που άνοιξαν στά πόδια ένού Ναρζίσσου, ως τα ταπεινά χρομαίλια που έβριταν ένα κειρονο κίλιμα κάτω άπό τα πόδια τους.

Και είχε γίλια γλαιά λόγια για τό καθένα τους.

Κι' ο Παύλος έβλεπε με τα ματία της 'Ανθούλιας, έβλεπε τους παρσιονάρικους κισσούς που άγκυλιάζαν τραυμαμένοι τους μεγάλους κομπούς των πλατώνων, έβλεπε τις περιπλοκάδες που ανέβαιναν δειλά πάνω στους τοίχους, κούτταζε τα χλωμά τραντάφυλλα που κοκκινίζουν έλαφρά όταν τα χάνδεναν ή πεταλούδες με τα φτερά τους, κιαίφρονε τα περιήματα κ' άκατάδεχτα χείνα, κιαίφρονε τις βελόπιτες με τό πολλά στολίδια και τις κολλές μωροδιές, κούτταζε ψηλά τις κίτρινες γαλιές, άγκυλισομένες σφιχτά πάνω σ' άρχαυοτά κλωνάρια, έκετα έβλεπε τα δεντρολίβανα στη σειρά σαν στρατιώτες που φρουρούσαν δλόγωνα τα δειλα άνθη, και τό μαλακό, τό βελούδινο βούτο που έσκέπαζε τις σκληρές πέτρες και τους γέρικους κομπούς των δέντρων, και τό άπαλό πολυτήρι, στολισμένο με τό διαμαντίνα της πηγής.

Τα έβλεπεν δια ο Παύλος με τα ματία της Ξανθής του άδερφούλου...

Και όταν έγύριζε από σπίτι, ή 'Ανθούλια τον άγκυλιάζε γλαιά και τό έλεγε :

—Είδες τί ώραία που ήσαν σήμερα τα λουλούδια ;

Κι' ο Παύλος, σιτηλώνοντας έπάνω της τα ματία του, τα άκίνητα κ' έστασιάζα σαν τα ματία των λευκών άγυαλιμάτων, της έλεγε :

—Είδες τί ώραία που ήσαν τα περιήματα έκατόφυλλα, που άνοιξαν σήμερα την αύγη στά πόδια του μαριαρένιου Ναρζίσσου ;

ο Χότζα—'Εργέντης ταυταία, κάθε απόγνιμα, πήγανεν από σπίτι του Μπαράμια, για να τον κούνη μάθημα.

Η άνταλλαγή ήμος των πληθυσμών, που έπληθε εντομοπαίζε, δεν μάς άφρησε να μάθουμε, ούτε τίς προόδους του μικρού του Μπαράμια, ούτε άν οι άλλοι μωρηταί έμαθαν ποτέ ποσα άνε τα γέννη των όνοματων της γλώσσας της 'Ελληνικής. Τό μόνο θετικό, για τό όποιο μπορεί να είνε βέβασος κανείς, βλέποντας τη μητέρα του Μπαράμια, είνε ότι τα γέννη των Τουγκοκωρητών της Κρήτης αΐχτησαν κατά ένα λ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Πολλές πρωτομαγιές είδες ο Παύλος με τα ματία της άδερφούλου του.

Και τ' άγάπησε τόσο πολύ τα μεγάλα αυτά γλαιάνα ματία, τόσο που τόρα όραζότανε σ' αυτά κ' έλεγε :

—Νά χωρέ τό φός μου !

Κι' ο κόσμος που δεν τον έκαταλάβαινε, έλεγε :

—Τι άνόητος τυφλός !...

Ήρθε πάλι ή πρωτομαγιά. Μέσα στους κήπους τα λουλούδια ζητησανε μελαγχολικά, σκεπαμένα με δάσφρα, κοιμμένα δια στή γη, σαν να είναν να στεφανώσουν κανένα νεκρό.

Ο Παύλος ήταν κατόκοτος στο κρεβάτι, με τα μάγουλια άναμμένα άπό τη θέρμη, με τα ματία του μισοκλεισμένα.

Αίτια του ή 'Ανθούλια που έχάιδενε τα μαριάρια μαλλιά του, τα σκερασιμένα στο λευκό προσέφαλο.

Κι' ο Παύλος την κρατούσε άπ' τό χέρι σφιχτά σαν να την όδηγούσε μέσα στό παρσιονάρια του.

Και μιλούσε ο Παύλος με μία φωνή έσχορηστή, φωνή άλλου κόσμου.

Μιλούσε για λουλούδια άγνωστα, κιανούργια λουλούδια, που έφύσταναν σ' ένα νέο περιβόλι.

Κι' έσπρονε, έσπρονε όλοτα τό μικρό χρομαί της 'Ανθούλιας έπάνω στα σεντόνια :

—'Ελα, καλή μου, έλα άπ' τό πρόσσω μονοπάτι, έλα να σου δείξω τη γειτονιά των λουλουδιών. 'Ελα, καλή μου, έλα πέρ' άπ' τό ποταμιά τό ήσυχ, έλα πίσω άπ' τις καλαμιές, έλα να σου δείξω τα μεγάλα χείνα, έλα να σου δείξω τό όδασο των ρόδων, τα περιήματα έκατόφυλλα που άνοιχουν στα πόδια του Χριστού...

Και της έσφιγγε τό χέρι της, τό παγωμένο άπό τό φέβρο, και την έσπρονε έπάνω στα λευκά σεντόνια, την έσπρονε να της δείξη τό μαγικό περιβόλι.

Κι' ή 'Ανθούλια με τα ματία κλειστα, κλειστά τα μεγάλα γλαιάνα ματία, του έσφιγγε τό χέρι και, άκουμπισμένη στό πρόσωπο του τ' άναμμένα άπ' τη θέρμη, έβλεπε τόρα, έβλεπε τη ματακή πρωτομαγιά με τα ματία του Παύλου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΨΥΧΗ

Τώρα που τελείωσε πάλι ο χειμώνας και δεν υπάρχει φέβρο να ξαναγυρίσει τό κρυό, δεν είνε άσκαπο να αναφέρουμε τα μεγαλύτερα ψύχη της Εύρώπης μέχρι σήμερα.

Στά 1608 έκανε τόσο πολύ κρύο, ώστε μέσα στο δυσκολότερο της έκκληρίας του 'Αγιου 'Ανδρέου, στο Παρίσι, πάγωσε ή 'Αγία Κοινωνία. Τό ψυχο, μόλις έβγαινε άπ' τό φούργο, πάγωνε και για να τό κούφουν, τό χτυπούσαν με σκεπαίνα σαν νάταν άπό πέτρα.

Επίσης στά 1544, έπειδή τό κραιο στο Παρίσι, λόγω του ψύχους, είχε παγώσει, τό κόβαν με τό... τεσοχού και τό πουλούσαν κατά κομμάτια με τη ζυγαριά !

Στά 1434 έκανε στο Παρίσι παγωνιά έπί τρεις μήνες συνεχώς. Κατά τό 1432 πάλι, πάγωσε όχι μόνο τό κραιο και τό Ξεδι, στα κελάρια, αλλά και τα λειρά των πτερινών !

Στά 1420 τα άγρια ήθρια των γρφο διασών έμπαταν μεσα στο Παρίσι και έτρωγαν τα πτόματα των διαβατών που πέθαναν άπ' τό κρύο.

Στά 1408 ο γραμματέας του Γαλλικού Κοινοβουλίου δήλωσε, ότι ποτό ήταν άδύνατο πάλι να γράφη, γιατί ή μελάνη πάγωνε στην άκρη της πέννας, παρ' όλη τη δυνατή φωτιά που έκαυε κοντά του.

Στά 1218, 1204 και 1064 έπληξαν τα νερά όλων των ποταμών και λιμανιών της Γαλλίας.

Κατά τό 994, σύμφωνα με τη μαρτυρία των τότε ιστορικών, ή Γαλλία έχασε τό ένα τρίτο του πληθυσμού της, λόγω του ψύχους.

